वायुर्वै स्रोता। वायुमेवास्य परस्ताद्दधात्यावृत्यै" इति। 'यस्य' यजमानस्य, उपाकरणसंस्कृतः 'पशुः', 'वेद्याः' 'अन्यत्र', गच्छति 'एतस्य' यजमानस्य, 'यज्ञः', 'परैति' विनश्यति। अतो विनाशाभावार्थः एवमित्यादिमन्त्रार्थं पठेत्। हे 'स्रोतः', वायो 'नः' अस्मदीयं, 'एतं' अश्वं, 'एतेन' यथा वेदमार्गेण, 'पुनः', अप्यावर्त्तय। अस्मिन् मन्त्रे स्रोत्रशब्देन 'वायुः', विवक्षितः। वायुर्हि ताल्वादिवर्णस्थानाभिघातेन स्रोत्रमुत्पादयति। तं 'एव', 'वायुं', 'अस्य' अश्वस्य, पृष्ठभागे स्थापयति। तत्राश्वस्यावर्त्तनाय सम्पद्यते॥

(११) अथ तस्याश्वस्य रथयोजनात् पूर्वं मणिभिः शृङ्गारं विधत्ते। "यथा वै हविषो गृहीतस्य स्कन्दति। एवं वा एतदश्वस्य स्कन्दति। यदस्योपाकृतस्य लोमानि शीर्यन्ते। यद्वालेषु काचानावयन्ति। लोमान्येवास्य तत्सम्भरन्ति"॥ ४॥ इति। यद्युपाकरणादिसंस्कृतस्याश्वस्य 'लोमानि', भूमौ पतेयुः। तदानीं 'गृहीतस्य हविषः', स्कन्दनं, "यथा" तथैव 'अश्वस्य', स्कन्दनं भवति। तन्निवारणार्थमश्वस्य लोमसु काचोपलक्षितान् सौवर्णराजतसामुद्रमणीन् 'आवयन्ति' ओतान् कुर्वन्ति। तेन पतितानि 'लोमानि' पुनः सम्पादयति॥

(१२) तत्र सप्तमकाण्डोक्तव्याहृतित्रयरूपान् मन्त्रान् विधत्ते। "भूर्भुवः सुवरिति प्राजापत्याभिरावयन्ति। प्राजापत्यो वा अश्वः। स्वयैवैनं देवतया समर्द्धयन्ति" इति। प्रजापतिशरीरभूतलोकत्रयवाचित्वाद्व्याहृतयः 'प्राजापत्याः'।